RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

19. september 2005 *

I sag T-247/04,

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), Madrid (Spanien),

Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (Edifa), Madrid,

ved advokat L. Ortiz Blanco,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: spansk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 30. marts 2004 vedrørende henlæggelse af klage nr. P/2002/4609 og Kommissionens afgørelse af 30. marts 2004 vedrørende henlæggelse af klage nr. P/2003/5119, for så vidt den angår artikel 29 EF,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Mengozzi og I. Wiszniewska-Białecka,
justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 Artikel 226, stk. 1, EF bestemmer, at Kommissionen, hvis den finder, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til EF-traktaten, fremsætter en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Artikel 226, stk. 2, EF fastsætter, at Kommissionen kan indbringe sagen for Domstolen, hvis den pågældende stat ikke retter sig efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen.

2 Meddelelse 2002/C 244/03 fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Den Europæiske Ombudsmand om forbindelserne med klagere i sager om overtrædelse af fællesskabsretten blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 10. oktober 2002 (EFT C 244, s. 5).

3 I meddelelsens femte og sjette afsnit er det anført, at den har til formål at »offentliggøre en konsolideret udgave af alle Kommissionens interne procedureregler, der finder anvendelse på forbindelserne med klageren som led i en traktatbrudsprocedure« og med henblik herpå at fastsætte »de administrative foranstaltninger til fordel for klageren, som [Kommissionen] forpligter sig til at overholde under behandlingen af klagen og undersøgelsen af den tilhørende overtrædelsessag«.

4 I meddelelsens syvende afsnit er det anført, at »[d]isse administrative foranstaltninger ændrer imidlertid ikke ved den bilaterale karakter af den traktatbrudsprocedure«, der er fastsat i artikel 226 EF, og at Kommissionen råder over »et skøn« med hensyn til, om den vil iværksætte denne procedure.

5 I punkt 1 i bilaget til meddelelse 2002/C 244/03, der har overskriften »Definitioner og område«, er det bl.a. anført at »[v]ed »klage« forstås enhver skriftlig henvendelse til Kommissionen, som indeholder anmeldelser af foranstaltninger eller praksis, der er i strid med fællesskabsretten«, og med hensyn til hvilken »[b]ehandlingen [...] kan føre til, at Kommissionen indleder en overtrædelsesprocedure«. I punkt 1 er det tillige anført, at »[v]ed »overtrædelsesprocedure« forstås den forudgående, administrative del af den traktatbrudsprocedure, der indledes af Kommissionen« i henhold til artikel 226 EF.

6 I bilagets punkt 2, der har overskriften »Generelle principper«, er det bl.a. angivet, at »[e]nhver har mulighed for at drage en medlemsstat til ansvar ved gratis at indgive klage til Kommissionen«, og at denne »skønner, om klagen skal følges op eller ej«.

7 Bilagets punkt 3-6 omhandler registrering af klager, den kvittering for modtagelse, som disse er genstand for, bestemmelser om indgivelsen af klager og om beskyttelse af klageren og af personoplysninger.

8 I bilagets punkt 7, der har overskriften »Kontakten med klageren«, er det anført, at med undtagelse af tilfælde, hvor der er der mange klager vedrørende samme klagepunkt, »[retter] Kommissionens tjenestegrene [...] henvendelse til klageren og meddeler skriftligt, hver gang Kommissionen har truffet en afgørelse (åbningsskrivelse, begrundet udtalelse, sagsanlæg for EF-Domstolen eller henlæggelse) om den videre udvikling i den sag, der er blevet indledt på grundlag af klagen«.

9 I bilagets punkt 8, der har overskriften »Frist for behandling af klager«, er det bl.a. angivet, at »[s]om hovedregel behandler Kommissionens tjenestegrene de registrerede klager med det formål at nå frem til en afgørelse om udarbejdelse af en åbningsskrivelse eller henlæggelse af sagen inden for en frist på højst ét år fra klagens registrering i generalsekretariatet«.

10 I bilagets punkt 9, der har overskriften »Resultatet af behandlingen af en klage« er det bl.a. angivet, at »[e]fter behandlingen af en klage kan Kommissionens tjenestegrene forelægge kommissærkollegiet enten et udkast til en åbningsskrivelse, der indleder overtrædelsesproceduren mod den pågældende medlemsstat, eller et udkast til en afgørelse om henlæggelse af sagen«, om hvilken »Kommissionen træffer afgørelse [...] under udøvelsen af sit skøn«. Punkt 8 angiver tillige, at »[k]lageren meddeles skriftligt om Kommissionens afgørelse i den overtrædelsessag, der vedrører hans eller hendes klage«, med undtagelse af tilfælde, hvor der er der mange klager vedrørende samme klagepunkt.

11 I bilagets punkt 10, der har overskriften »Henlæggelse af sagen«, er det — i henhold til visse fremgangsmåder og med visse undtagelser — angivet, at »den pågældende tjenestegren i Kommissionen, når den påtænker at foreslå en henlæggelse af en

klage, giver klageren underretning herom ved et brev, hvori den redegør for årsagerne til, at den foreslår en henlæggelse, og hvori den opfordrer klageren til at fremsætte eventuelle bemærkninger inden udløbet af en frist på fire uger«.

12 I bilagets punkt 11, der har overskriften »Forenklet henlæggelse«, er det angivet, at i visse tilfælde »[kan] [o]vertrædelsessager, i hvilke der endnu ikke er fremsendt en åbningsskrivelse, [...] henlægges efter en forenklet administrativ procedure uden inddragelse af kommissærkollegiet«.

13 Bilagets punkt 12-14 omhandler offentliggørelse af Kommissionens afgørelser og aktindsigt i dokumenter vedrørende overtrædelsessager samt klage til Den Europæiske Ombudsmand, som står åben for klageren i tilfælde af fejl eller forsømmelser på de betingelser, der er fastsat i artikel 21 EF og 195 EF.

Tvistens baggrund

14 Sagsøgerne, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (herefter »Aseprofar«) og Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (herefter »Edifa«), er to repræsentative sammenslutninger med hjemsted i Spanien. Virksomhederne, hvis interesser, de varetager, beskæftiger sig især med engrosforhandling og parallelhandel med lægemidler.

15 Den 31. oktober 2001 indgik den spanske sundheds- og forbrugsminister en aftale med en sammenslutning, der forestår interessevaretagelse for farmaceutiske laboratorier, som er etableret i Spanien (herefter »aftalen af 31. oktober 2001«).

Som angivet i overskriften, er aftalens formål »udarbejdelse og iværksættelse af en fuldstændig plan for kontrol af farmaceutiske udgifter og rationel anvendelse af lægemidler«.

16 Ved skrivelse af 28. november 2001 informerede Aseprofar Kommissionen om de konsekvenser, den tillagde aftalen af 31. oktober 2001, og tilkendegav, at denne kunne indebære en tilsidesættelse af artikel 28 EF og muligvis af artikel 29 EF. Ved skrivelse af 22. maj 2002 indgav European Association of Euro-Pharmaceutical Companies, der er en repræsentativ sammenslutning, som Aseprofar er medlem af, en klage, idet sammenslutningen gjorde gældende, at aftalen af 31. oktober 2001 tilsidesatte artikel 28 EF — 30 EF. Kommissionen registrerede denne klage under nr. P/2002/4609.

17 Den 13. juni 2003 vedtog de spanske myndigheder kongeligt dekret nr. 725/2003 om gennemførelsesbestemmelser til artikel 100 i lov nr. 25/1990 af 20. december 1990 om lægemidler (BOE nr. 152, af 26.6.2003, s. 24596).

18 Ved skrivelse af 29. september 2003 indgav Aseprofar og Edifa en klage, hvori de gjorde gældende, at bestemmelserne i kongeligt dekret nr. 725/2003 tilsidesatte dels artikel 29 EF, dels artikel 10 EF og 81 EF. Kommissionen registrerede denne klage under nr. P/2003/5119.

19 Kommissionens tjenestegrene behandlede klage nr. P/2002/4609 og nr. P/2003/5119.

20 Kollegiet af kommissærer besluttede i dets møde af 30. marts 2004 dels at henlægge klage P/2002/4609, dels at henlægge klage nr. P/2003/5119 for så vidt angår artikel 29 EF.

21 Ved skrivelse af 2. april 2004, modtaget den 7. april 2004, underrettede Kommissionen Aseprofar og Edifa om beslutningen om henlæggelse af klage nr. P/2002/4609.

22 Ved skrivelse af 6. maj 2004, modtaget den 10. maj 2004, underrettede Kommissionen Aseprofar og Edifa om beslutningen om henlæggelse af klage nr. P/2003/5119 for så vidt angår artikel 29 EF.

Retsforhandlinger

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. juni 2004 har Aseprofar og Edifa anlagt denne sag.

24 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 27. juli 2004 har Kommissionen indgivet begæring om, at Retten i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement tager stilling til, om sagen bør afvises uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

25 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. oktober 2005 har Aseprofar og Edifa i henhold til artikel 114, stk. 2, i Rettens procesreglement fremsat deres bemærkninger til denne anmodning.

26 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 19. april 2004 har Aseprofar og Edifa i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2, fremsat et nyt anbringende. De har anført, at dette var baseret på en retlig omstændighed, som var kommet frem under retsforhandlingerne. De har præciseret, at denne omstændighed var Domstolens dom af 22. februar 2005 i sagen Kommissionen mod T-Mobile Austria (sag C-141/02, Sml. I, s. 1283).

27 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juni 2005 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, afgivet svar vedrørende det nye anbringende.

28 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. september 2005 har Aseprofar og Edifa i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2, fremsat endnu et nyt anbringende. Dette anbringende støttes på den af Tribunal Supremo (Spanien) afsagte dom af 20. juni 2005, hvorefter domstolsprøvelsen af deres administrative klage over kongeligt dekret nr. 725/2003 blev afvist.

Parternes påstande

29 Aseprofar og Edifa har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 30. marts 2004 vedrørende henlæggelse af klage nr. P/2002/4609 annulleres.

— Kommissionens beslutning af 30. marts 2004 vedrørende henlæggelse af klage nr. P/2003/5119, for så vidt som den angår artikel 29 EF, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, uden at behandlingen af sagens realitet indledes.

— Aseprofar og Edifa tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 Aseprofar og Edifa har i bemærkningerne nedlagt påstand om, at formalitetsindsigelsen forkastes.

Retlige bemærkninger

32 Procesreglementets artikel 114, stk. 1 og 4, bestemmer, at hvis en part ønsker, at Retten skal tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet, træffer Retten afgørelse om begæringen eller henskyder den til afgørelse i forbindelse med sagens realitet. Procesreglementets artikel 114, stk. 3, fastsætter, at medmindre Retten bestemmer andet, forhandles der mundtligt om begæringen.

33 I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige, og at det ikke er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

34 Kommissionen har påberåbt sig, at sagen skal afvises af to grunde. For det første udgør de beslutninger, som sagen angår, ikke retsakter, der kan anfægtes. For det andet har Aseprofar og Edifa ikke kompetence til at påstå annullation af disse.

35 Aseprofar og Edifa har hertil anført, at sagen bør antages til realitetsbehandling.

36 For det første er søgsmålet ikke rettet mod Kommissionens afvisning af at indlede en traktatbrudsprocedure mod Kongeriget Spanien, men mod to beslutninger, som Kommissionen traf den 30. marts 2004 vedrørende dels henlæggelse af klage nr. P/2002/4609, dels henlæggelse af klage nr. P/2003/5119, for så vidt den angår artikel 29 EF.

37 Endvidere udgør disse beslutninger retsakter, der kan anfægtes. De har nemlig retligt bindende virkninger, som kan berøre Aseprofar og Edifa gennem en væsentlig ændring af deres retsstilling. Beslutningerne afslår sagsøgernes klager, indeholder et skøn, der kan tages i betragtning af den nationale ret, og som faktisk blev taget i betragtning af Tribunal Supremo i dens dom af 20. juni 2005, og afskærer sagsøgerne fra at kræve undersøgelsen genoptaget. Desuden markerer de afslutningen på en særlig procedure, der er adskilt fra traktatbrudsproceduren i artikel 226 EF.

38 Endelig har Aseprofar og Edifa kompetence til at nedlægge påstand om annullation af disse beslutninger, som var rettet til dem, og som under alle omstændigheder berører dem umiddelbart og individuelt.

39 Aseprofar og Edifa har til støtte for deres påstand bl.a. henvist til meddelelse nr. 2002/C 244/03. De har ligeledes påberåbt sig retspraksis vedrørende formalitetsspørgsmål i annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens afvisning af at handle i henhold til artikel 86, stk. 3, EF og til prøvelse af dens beslutninger om henlæggelse af klager, indgivet i medfør af Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962: Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler [81] og [82] (EFT 1962, 13, s. 204), og af Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963, 127, s. 2268). Sagsøgerne har endelig nærmere bestemt påberåbt sig principperne om god forvaltningsskik og om effektiv domstolsbeskyttelse.

Rettens bemærkninger

40 En borger kan ikke anfægte en afvisning fra Kommissionens side af at indlede en traktatbrudsprocedure mod en medlemsstat (Domstolens kendelse af 12.6.1992, sag C-29/92, Asia Motor France mod Kommissionen, Sml. I, s. 3935, præmis 21, og Rettens kendelse af 15.3.2004, sag T-139/02, Institouto N. Avgerinopoulou m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 875, præmis 76).

41 I det foreliggende tilfælde har Aseprofar et Edifa således ikke kompetence til at nedlægge påstand om annullation af Kommissionens afvisning af at indlede en traktatbrudsprocedure mod Kongeriget Spanien med den begrundelse, dels at

aftalen af 31. oktober 2001 tilsidesætter artikel 28 EF — 30 EF, dels at kongeligt dekret nr. 725/2003 tilsidesætter artikel 29 EF.

42 Aseprofar og Edifa har imidlertid gjort gældende, at de ikke har nedlagt påstand om annullation af denne afvisning, men derimod af Kommissionens beslutninger af 30. marts 2004 vedrørende henlæggelse af deres klager.

43 Det skal således undersøges, om sidstnævnte udgør retsakter, der kan anfægtes, og i bekræftende fald, om Aseprofar og Edifa har kompetence til at påstå annullation heraf.

44 Med henblik på at afgøre, om en foranstaltning udgør en retsakt, der kan anfægtes som omhandlet i artikel 230, stk. 1, EF, skal der lægges vægt på dens indhold, idet dens form principielt er uden betydning i denne henseende. Enhver foranstaltning, der har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, udgør en retsakt, der kan anfægtes, som omhandlet i denne bestemmelse (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, og af 11.11.2004, sag C-249/02, Portugal mod Kommissionen, Sml. I, s. 10717, præmis 35).

45 I det foreliggende tilfælde følger det af femte og sjette afsnit i meddelelse 2002/C 244/03, sammenholdt med punkt 1-12 i bilaget til meddelelsen, at Kommissionen i henhold til visse fremgangsmåder og med visse undtagelser har forpligtet sig til at anse en person, som informerer Kommissionen om en adfærd fra en medlemsstats side, der kan føre til, at der indledes en traktatbrudprocedure, for en »klager«, at den henvendelse, der foretages med henblik herpå, er en »klage«, og at »undersøgelsen« af denne afsluttes med en »afgørelse om udarbejdelse af en åbningsskrivelse« eller med en »afgørelse om henlæggelse«.

46 Imidlertid fremgår det af syvende afsnit i meddelelse 2002/C 244/03, sammenholdt med punkt 1 i bilaget hertil, at disse forpligtelser påtages som et led i »overtrædelsesproceduren«, hvorved forstås den forudgående, administrative del af traktatbrudsproceduren i henhold til artikel 226 EF, som Kommissionen på ingen måde har villet ændre.

47 Da den forudgående, administrative del af den traktatbrudsprocedure, der er fastlagt i artikel 226 EF, udelukkende har til formål at give medlemsstaten mulighed for frivilligt at efterkomme traktatens krav eller i givet fald at give den mulighed for at begrunde sin holdning (Domstolens dom af 18.3.1986, sag 85/85, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 1149, præmis 11, og af 29.9.1998, sag C-191/95, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 5449, præmis 44), har ingen af de akter, Kommissionen vedtager i denne forbindelse, bindende virkning (Domstolens dom af 1.3.1966, sag 48/65, Lütticke m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 169, org.ref.: Rec. s. 27, på s. 39).

48 Følgelig har Kommissionens beslutning om henlæggelse af en klage, hvori den informeres om en adfærd fra en medlemsstat, der kan føre til, at der indledes en traktatbrudprocedure, ikke bindende virkning.

49 Ingen af de af Aseprofar og Edifar fremførte argumenter kan rejse tvivl om denne konklusion.

50 Navnlig er det uden betydning, at beslutningerne om henlæggelse af klagerne i det foreliggende tilfælde blev truffet med den begrundelse, at den påklagede adfærd ikke udgjorde en tilsidesættelse af fællesskabsretten. Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, at den opfattelse, som Kommissionen har kunnet give udtryk for i en afgørelse af denne art, ikke i sig selv medfører, at denne bliver anfægtelig (jf. dom i sagen Lütticke m.fl. mod Kommissionen, præmis 38 og 39).

51 Endvidere er det uden betydning, at den nationale ret kan tage hensyn til den opfattelse, som Kommissionen har givet udtryk for i den forudgående, administrative del af traktatbrudsproceduren. En sådan opfattelse udgør nemlig en faktisk omstændighed, der ikke binder den nationale ret (Domstolens kendelse af 17.7.1998, sag C-422/97 P, Sateba mod Kommissionen, Sml. I, s. 4913, præmis 38, og Rettens kendelse af 14.1.2004, sag T-202/02, Makedoniko Metro og Michaniki mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 47). I det foreliggende tilfælde udgør den omstændighed, at Tribunal Supremo, da den prøvede lovligheden af det nævnte dekret, har valgt at tage hensyn til Kommissionens opfattelse for så vidt angår kongeligt dekret nr. 725/2003, således ikke en retsvirkning, som betyder, at beslutningen om henlæggelse af klage nr. P/2003/5119 kan anfægtes. Det nye anbringende, som Aseprofar og Edifa har fremsat i denne forbindelse, må således afvises.

52 Desuden er det irrelevant at henvise til retspraksis vedrørende beslutninger, hvorved Kommissionen henlægger en klage indgivet i medfør af forordning nr. 17, der blev efterfulgt af Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1) og af forordning nr. 99/63. Den procedure for traktatbrudssøgsmål, der er fastsat i artikel 226 EF, og den administrative procedure, der er fastsat i disse forordninger, forfølger nemlig forskellige formål og er undergivet forskellige bestemmelser.

53 Den person, som forelægger Kommissionen en klage, hvorefter en virksomheds adfærd udgør en overtrædelse af artikel 81 EF eller 82 EF, har i forbindelse med den administrative procedure, der er reguleret af forordning nr. 17, nr. 1/2003 og nr. 99/63, processuelle rettigheder, der er tillagt ved bestemmelser i den afledte ret. Den pågældende har ligeledes ret til at forelægge retten den beslutning, hvormed Kommissionen henlægger klagen, efter afslutningen af denne procedure (Domstolens dom af 25.10.1977, sag 26/76, Metro mod Kommissionen, Sml. s. 1875, præmis 13, og af 18.3.1997, sag C-282/95 P, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1503, præmis 36).

54 Helt anderledes er situationen for den person, som informerer Kommissionen om, at der foreligger en adfærd fra en stats side, der kan give anledning til, at der indledes en traktatbrudsprocedure.

55 Kommissionen har ganske vist i meddelelse 2002/C 244/03 forpligtet sig til at rette henvendelse til vedkommende og skriftligt meddele denne om den videre udvikling i den sag, der er blevet indledt på grundlag af pågældendes klage (punkt 7 i bilaget til meddelelsen), til forudgående at underrette den pågældende om årsagerne til, at dens tjenestegrene foreslår en henlæggelse af vedkommendes klage, og til at opfordre klageren til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger hertil (punkt 10 i bilaget til meddelelsen).

56 Imidlertid udgør disse interne regler ikke processuelle garantier, der er fastsat i bestemmelser i afledt ret, men er ifølge deres egen ordlyd administrative foranstaltninger, der er vedtaget af Kommissionen med henblik på at efterkomme god forvaltningsskik under den forudgående, administrative del af traktatbrudsproceduren som omhandlet i artikel 226, stk. 1, EF (meddelelsens sjette og syvende afsnit og punkt 1 og 14 i bilaget til meddelelsen).

57 Ligeledes er det irrelevant at henvise til retspraksis vedrørende de skrivelser, hvorved Kommissionen meddeler en borger, at den ikke påtænker at handle i henhold til artikel 86, stk. 3, EF. Artikel 86, stk. 3, EF og artikel 226 EF forfølger nemlig forskellige mål, og de procedurer, de fastsætter, er undergivet forskellige bestemmelser. Desuden har sådanne skrivelser ikke bindende retsvirkninger og udgør derfor ikke retsakter, der kan anfægtes, jf. artikel 230, stk. 1, EF (jf. dom i sagen Kommissionen mod T-Mobile Austria, præmis 70).

58 Følgelig er det unødvendigt i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, at undersøge, om dommen i førnævnte sag Kommissionen mod T-Mobile Austria, som vedrører sådanne skrivelser, udgør en retlig omstændighed, som er kommet frem under retsforhandlingerne og således, om det nye anbringende, som Aseprofar og Edifa uddrager heraf, kan antages til realitetsbehandling.

59 Endelig er det irrelevant at henvise til principperne om god forvaltningsskik og effektiv domstolsbeskyttelse. Princippet om god forvaltningsskik giver nemlig ikke mulighed for fastslå, at et annullationssøgsmål, der ikke er rettet mod en anfægtelig retsakt, og følgelig ikke opfylder betingelserne i artikel 230 EF, kan antages til realitetsbehandling (jf. analogt dommen i sagen Kommissionen mod T-Mobile Austria, præmis 72). Tilsvarende gælder, at princippet om effektiv domstolsbeskyttelse lige så lidt som det tillader retten at bortse fra den betingelse om søgsmålskompetence, der er fastsat i artikel 230, stk. 4, EF (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 44, og af 30.3.2004, sag C-167/02 P, Rothley m.fl. mod Parlamentet, Sml. I, s. 3166, præmis 25), heller ikke gør det muligt for retten at tilsidesætte den i artikel 230, stk. 1, EF opstillede betingelse, hvorefter der skal foreligge en anfægtelig retsakt.

60 Følgelig udgør Kommissionens beslutninger, hvorved den henlægger en klage, der vedrører en adfærd fra en medlemsstat, der kan føre til, at der indledes en traktatbrudprocedure, ikke retsakter, der kan anfægtes, og annullationssøgsmålet anlagt til prøvelse heraf bør afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om det opfylder de øvrige betingelser, der er fastsat i artikel 230 EF.

61 I det foreliggende tilfælde må søgsmålet til prøvelse af Kommissionens beslutninger af 30. marts 2004 vedrørende henlæggelse af henholdsvis klage nr. P/2002/4609 og nr. P/2003/5119, afvises.

Sagens omkostninger

62 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

63 Aseprofar et Edifa har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) **Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos og Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA, betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 19. september 2005.

H. Jung

Justitssekretær

H. Legal

Afdelingsformand